

ARCHITECTURÆ. 23

majori imponit ratio, ut in arcu Veronenſi et Templo Polæ; in plerisque ſubjicit conſuetudo. Denticulos mutulis (i. e. afferes cantheriis) ſubjicimus, more Romano: Græci veteres non probarunt; nec in Pantheo ſubjecit Diogenes, quippe Athenienſis. In Faſtigiis veteribus Græcis nec Denticuli erant nec Mutuli; contra in Romanis: unde Græcum fortaſſe templum eſt a quo abſunt, prope Scifin Umbriæ civitatem. Coronam tolli e Coronice vetat ratio, probat præter alia exemplum Pacis: Denticulum ſecari jubet; ſæpe tamen purus relinquitur. Neque vero hæc temere damnemus; quin noſtro potius diffidamus judicio: poteſt eſſe cauſa cur placeant, quæ Nos fugit.

Quicquid tamen antiquum non eſt continuo imitandum; nam quibuſdam deterioribus pepercit ætas quæ meliora delevit. Interdum coëgit neceſſitas non quod maluit Architectus ſed quod potuit facere; ut in Templo Romæ quod vocatur DEL BATTESIMO DI CONSTANTINO; ubi inter Columnæ Italicæ baſin et apophygm ſunt folia; in Coronice, ſub denticulo ſima recta, et ſub hac ſtatim altera, utrumque ſine exemplo: ſed erat Templum e veteribus fragmentis quoquo modo extruendum. Laudo igitur artificem, qui neceſſitati bene ſe accommodavit; nolo tamen exemplum niſi coactus imitari: ubi enim licet eligere, ſtultum eſt illud ſequi quod ſola neceſſitas excuſat.

LIB. I. CAP. VII.

DE HABITACULORUM SYMMETRIIS.

§. I. **H**ABITACULUM voco, donec alia vox aptior occurrat, quod Italice STANZA Anglice a Room dicitur; quod commune nomen eſt ſpatii cujuſvis, pavimento parietibus et tecto vel contignatione concluſi. Multæ ſunt hujus ſpecies, et nominibus propriis inſignitæ; generale nomen